

Къмъ тѣхъ се присѣдини и новиятъ императорски сродникъ Алексей Иванко.

На прага застана Алексей III, отправяйки благосклонна усмивка къмъ всички посоки. Въ златна туника, обшита съ бисери, съ висока затворена корона на главата, той излъчваше ослѣпително сияние при всѣко свое движение. Ефросина бѣ облѣчена въ червено и златно: два цвѣта, които ярко подчертаваха мургавата ѝ красота. Ала Иванко виждаше само едно лице. Между красивитѣ млади жени, които вървѣха подиръ василевса и василисата, за него съществуваха само една: оная съ бледозелената туника, обшита съ бисерни лалета.

Кестеняворуситѣ ѝ коси бѣха прибранни въ златиста мрежа. Надъ снѣжното ѝ чело се издигаше многостенна диадема, обсирана съ скъпи камъни. Леката усмивка, спрѣла неподвижно надъ малката уста, бѣ тѣй нѣжна и обещаваща, че не можеше да не привлече веднага обичьта на всѣкого. Голѣми зеленикави очи, закрити отъ златисти ресници, изпъкваха съ чудно очарование връзъ трандафиловата руменина на продълговатото ѝ лице.

Иванко веднага усѣти едрата си, груба сила неотразимо подчинена отъ тази крѣпка, нѣжна жена, която приличаше повече на трошливо изваяние, отколкото на живъ човѣкъ. Тѣй леко се движеше стройната ѝ снага надъ мраморния подъ, сякашъ не докосваше земята. А дългитѣ рѣжави на туниката ѝ се вѣеха като криле на ангелъ. До нея вървѣше горда хубавица съ много черни вежди и строги продълговати очи. Снажното ѝ тѣло бѣ сковано въ надменна леность, движенията ѝ бѣха бавни и непохватни.

Дано не е тази — се помоли мислено Иванко, отправяйки отново погледъ къмъ другитѣ жени, не намирайки нито една, която да спре вниманието му. Бѣха или много стари, или много млади. Дори между тѣхъ имаше истински деца, съ дълги, отпустнати по раменетѣ коси.

Императоръ Алексей кимна на хубавицата съ бледозелената роля да пристѣпи по-близо. Следъ това подири съ очи и кимна също така на Иванко да приближи къмъ него.